

Sygn. akt I C 1072/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

30 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I. Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Rafał Cieszyński

Protokolant Ewelina Kiałka

po rozpoznaniu na rozprawie 16 grudnia 2014 roku we Wrocławiu

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko E. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda Gminy W. kwotę 115.560 złotych (sto piętnaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od 10 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.378 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1072/14

UZASADNIENIE

Pozwem z 10 lipca 2014 roku powód Gmina W. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. B. kwoty 115.560 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 10 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, uwzględniającymi kwotę 3.600 zł kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając wskazał, że na podstawie umowy użytkowania wieczystego i sprzedaży z 26 lutego 2009 roku J. S. kupiła od powodowej gminy samodzielny lokal mieszkalny numer (...) położony we W. przy ulicy (...). Stosowanie do obowiązującej uchwały Rady Miejskiej W. numer (...) z 27 lutego 1998 roku w sprawie zasad gospodarowania nieruchomościami stanowiącymi własność Gminy W., zmienionej uchwałą numer (...) Rady Miejskiej W. z 05 października 2006 roku, powód udzielił nabywcy bonifikaty w wysokości 90% ceny lokalu. Wartość lokalu na dzień sprzedaży została wyceniona przez rzeczoznawcę majątkowego na 128.400 zł, stąd wysokość bonifikaty wynosiła 115.560 zł. 03 grudnia 2011 roku J. S. przeniosła przysługujące jej prawo własności opisanego wyżej lokalu, na osobę bliską – bratanicę E. B.. 15 lutego 2012 roku, a zatem przed upływem pięciu lat, E. B., zbyła przedmiotowy lokal na rzecz swojej córki N. O.. Jako podstawę prawną żądania powód podał normę art. 68 ust. 2, 2a i 2b ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami, w których przewidziano, że jeżeli nabywca nieruchomości zbył nieruchomość lub wykorzystał ją na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, licząc od dnia jej nabycia, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji. 03 lutego 2014 roku Wiceprezydent W., działający w imieniu Prezydenta W. wydał zarządzenie, w którym zobowiązał (...) Wydziału (...) (...) Urzędu Miejskiego W. do wystąpienia wobec pozwanej z żądaniem zwrotu bonifikaty udzielonej nabywcy lokalu mieszkalnego. Pozwana została wezwana do dobrowolnej zapłaty należnej kwoty pismem z 18 lutego 2014 roku, lecz należności tej nie uiściła.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając, że z treści aktu notarialnego obejmującego umowę sprzedaży z 26 lutego 2009 roku nie wynika, aby pouczenie tam zawarte, co do zwrotu bonifikaty, odnosiło się do kolejnego nabywcy będącego osobą bliską. Przeciwnie nie ma tam mowy o wyłączeniu osób bliskich z pod pouczenia o warunkach zwrotu bonifikaty. Twierdziła, że zmiana interpretacji przepisów nie może działać na jej niekorzyść, zważywszy że nie jest prawnikiem. Zwróciła uwagę, że nabywcą tego lokalu miała być jej córka, jako zamieszkująca od wielu lat z cicią, lecz Gmina W. nie wyraziła zgody, by jej córka została najemcą lokalu, tym samym, to J. S. mogła wyłącznie stanąć do wykupu lokalu. W dniu podpisania umowy z gminą w tej samej kancelarii (...) sporządziła testament, w którym do całości spadku powołała córkę pozwaną N. O.. Następnie zawarte umowy dożywocia i darowizny miały jedynie potwierdzić pierwotne ustalenia między pozwaną, jej córką i J. S.. Pozwana wskazała, że gdyby wiedziała, że taka interpretacja art. 68 ust. 2a pojawiła się później, to pozostawiłyby stan rzeczy wynikający z testamentu albo zaczekałyby dwa kolejne lata, by dokonać darowizny na rzecz córki. Dla pozwanej przy tym nie wynika, by wyłączenia z art. 68 ust. 2a nie znajdowały zastosowania do osób bliskich. Nadto pozwana zarzuciła, że powód wnoszący pozew nie wykazał by poniósł szkodę w związku z dokonaną darowizną, a z drugiej strony że pozwana, bądź jej córka uzyskały korzyść majątkową, ze szkodą na rzecz Gminy W.. Nadto pozwana zadeklarowała zwrotną darowiznę, zarzucając także zbyt długi okres zwłoki powoda w złożeniu pozwu.

W odpowiedzi na to stanowisko powód w piśmie przygotowawczym podtrzymał żądanie pozwu, przedstawiając argumentację prawną na poparcie swoich twierdzeń [k. 40].

Sąd ustalił następujący stan faktyczny, istotny dla rozstrzygnięcia sprawy:

Umową z 26 lutego 2009 roku, zawartą w formie aktu notarialnego, Gmina W. sprzedała dotychczasowemu najemcy J. S. samodzielny lokal mieszkalny numer (...) o powierzchni użytkowej 25,40 m² położony na pierwszym piętrze (drugiej kondygnacji) w budynku wielolokalowym przy ulicy (...) we W. wraz z udziałem we wspólnych częściach i urządzeniach wskazanego budynku wielolokalowego, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali wynoszącym 4,77 %, to jest (...) oraz oddała nabywcy w użytkowanie wieczyste do 20 czerwca 2100 roku odpłatnie część gruntu opisanego w § 1 umowy wynoszącą 4,77 %, to jest (...). Strony zgodnie oświadczyły, że zgodnie z treścią §§ 2 i 4 protokołu rokowań cena wskazanego lokalu wraz z udziałem w częściach wspólnych ustalona została w sposób określony w ustawie o gospodarce nieruchomościami na kwotę 128.400 zł. Gmina W. udzieliła J. S. 90 % bonifikaty zgodnie z treścią uchwały numer (...) Rady Miejskiej W. z 27 lutego 1998 roku i § 1 uchwały Rady Miejskiej W. numer (...) z 05 października 2006 roku. Kupująca J. S. poinformowana została, że według § 3 protokołu rokowań jeżeli nabywca zbędzie przedmiotowy lokal lub wykorzysta go na inne cele niż mieszkalne przed upływem pięciu lat jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji; zwrot następuje na żądanie Gminy W.; zwrotu bonifikaty nie żąda się w przypadku zbycia na rzecz osoby bliskiej, zamiany na inny lokal mieszkalny albo nieruchomości przeznaczoną lub wykorzystywaną na cele mieszkaniowe, sprzedaży jeżeli środki uzyskane z jego sprzedaży przeznaczone zostaną z w ciągu dwunastu miesięcy na nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości przeznaczonych lub wykorzystywanych na cele mieszkaniowe; żądanie o zwrotu bonifikaty kierowane jest również do osoby bliskiej, która zbyła lub wykorzystywała lokal na inny cel niż mieszkalny przed upływem pięciu lat, licząc od dnia pierwotnego nabycia.

(dowód: okoliczność bezsporna;

umowa sprzedaży i użytkowania wieczystego k. 6-9)

Umową z 03 grudnia 2011 roku, zawartą w formie aktu notarialnego, J. S. przeniosła prawo własności lokalu mieszkalnego numer (...) o powierzchni użytkowej 25,40 m² usytuowanego na drugiej kondygnacji budynku położonego we W. przy ulicy (...) wraz ze związanym z prawem własności tego lokalu udziałem w nieruchomości wspólnej, bliżej opisanych w § 1 ust. 1 pkt 1 aktu na rzecz E. B., która w zamian za to zobowiązała się zapewnić J. S. dożywotnie utrzymanie.

(dowód: okoliczności bezsporne;

umowa dożywocia k. 10-14)

Umową z 15 lutego 2012 roku E. B. darowała córce N. O. do majątku osobistego lokal mieszkalny numer (...), stanowiący odrębną nieruchomość, o łącznej powierzchni użytkowej 25,40 m², usytuowany na drugiej kondygnacji budynku położonego we W. przy ulicy (...) wraz ze związanym z prawem własności tego lokalu udziałem w nieruchomości wspólnej, bliżej opisane w § 1 ust. 1 pkt 1 aktu, a N. O. darowiznę tę przyjęła.

(dowód: okoliczności bezsporne;

umowa darowizny k. 15-19)

Zarządzeniem z 03 lutego 2014 roku Prezydent W. postanowił wystąpić wobec E. B. z żądaniem zwrotu bonifikaty udzielonej nabywcy lokalu mieszkalnego od ceny nabycia lokalu w związku z jego zbyciem przed upływem pięciu lat od daty nabycia.

(dowód: okoliczność bezsporna;

zarządzenie numer (...) wraz z załącznikiem i uzasadnieniem k. 20-22)

Pismem z 18 lutego 2014 roku, doręczonym E. B. 10 marca 2014 roku, Gmina W. wezwała E. B. do zapłaty kwoty 115.560 zł w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma tytułem zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie przy sprzedaży przez Gminę lokalu.

(dowód: okoliczność bezsporna;

wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 23 i 24)

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnieniu.

Przede wszystkim zauważyć należy, że okoliczności faktyczne sprawy pozostawały poza sporem, a sprowadzały się do zawarcia umowy sprzedaży 26 lutego 2009 roku lokalu mieszkalnego i udzielenia przez sprzedającego – powodową Gminę – nabywcy, bonifikaty od ustalonej ceny w wysokości 90 %, to jest w kwocie 115.560 zł (128.400 zł x 90%); po czym nabywca 03 grudnia 2011 roku przeniosła prawo własności tej nieruchomości na rzecz pozwanej, która była dla niej osobą bliską; z kolei pozwana 15 lutego 2012 roku przeniosła dalej prawo własności tej nieruchomości na rzecz kolejnej osoby – również dla siebie bliskiej.

Okoliczności te Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których treść, forma i czas powstania nie były przez strony kwestionowane.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowiła norma art. 68 ust. 2 w zw. z ust 2b ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 roku, poz. 518 j.t. z późn zm.).

Przywołując zatem powołany przepis in extenso, wskazać należy, iż zgodnie z ustępem 1. właściwy organ może udzielić bonifikaty od ceny ustalonej zgodnie z art. 67 ust. 3, na podstawie odpowiednio zarządzenia wojewody albo uchwały rady lub sejmiku, jeżeli nieruchomość jest sprzedawana:

- 1) na cele mieszkaniowe, na realizację urządzeń infrastruktury technicznej oraz innych celów publicznych;
- 2) osobom fizycznym i osobom prawnym, które prowadzą działalność charytatywną, opiekuńczą, kulturalną, leczniczą, oświatową, naukową, badawczo-rozwojową, wychowawczą, sportową lub turystyczną, na cele niezwiązane

z działalnością zarobkową, a także organizacjom pożytku publicznego na cel prowadzonej działalności pożytku publicznego;

3) stowarzyszeniom ogrodowym w rozumieniu ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o rodzinnych ogrodach działkowych z przeznaczeniem na rodzinne ogrody działkowe;

4) poprzedniemu właścicielowi lub jego spadkobiercy, jeżeli nieruchomość została od niego przejęta przed dniem 5 grudnia 1990 r.;

5) na rzecz Skarbu Państwa albo na rzecz jednostki samorządu terytorialnego;

6) kościołom i związkom wyznaniowym, mającym uregulowane stosunki z państwem, na cele działalności sakralnej;

7) jako lokal mieszkalny;

8) w wyniku uwzględnienia roszczeń, o których mowa w art. 209a ust. 1 i ust. 2;

9) spółdzielniom mieszkaniowym w związku z ustanowieniem odrębnej własności lokali lub z przeniesieniem własności lokali lub domów jednorodzinnych;

10) osobie, o której mowa w art. 37 ust. 2 pkt 6, z zastrzeżeniem, że nieruchomość przyległa jest przeznaczona lub wykorzystywana na cele mieszkaniowe;

11) podmiotom, o których mowa w art. 61 ust. 1.

1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 7, bonifikata obejmuje cenę lokalu, w tym cenę udziału w prawie własności gruntu lub, w przypadku gdy udział obejmuje prawo użytkowania wieczystego, pierwszą opłatę z tego tytułu. Bonifikata udzielana od ceny lokalu obejmuje wszystkie jej składniki w jednakowej wysokości.

1b. W zarządzeniu wojewody albo uchwale rady lub sejmiku, o których mowa w ust. 1, określa się w szczególności warunki udzielania bonifikat i wysokość stawek procentowych.

W myśl ustępu 2. jeżeli nabywca nieruchomości zbył nieruchomość lub wykorzystał ją na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, licząc od dnia nabycia, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji. Zwrot następuje na żądanie właściwego organu.

Zgodnie z zapisem ustępu 2a. przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku:

1) zbycia na rzecz osoby bliskiej, z zastrzeżeniem ust. 2b;

2) zbycia pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego;

3) zbycia pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego i Skarbem Państwa;

4) zamiany lokalu mieszkalnego na inny lokal mieszkalny albo nieruchomość przeznaczoną lub wykorzystywaną na cele mieszkaniowe;

5) sprzedaży lokalu mieszkalnego, jeśli środki uzyskane z jego sprzedaży przeznaczone zostaną w ciągu 12 miesięcy na nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystanej na cele mieszkaniowe.

Jak zaś wreszcie stanowi ustęp 2b. przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do osoby bliskiej, która zbyła lub wykorzystała nieruchomość na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, licząc od dnia pierwotnego nabycia.

Wbrew twierdzeniom pozwanej w dacie zawierania kwestionowanych umów, nie istniały rozbieżności interpretacyjne powołanego przepisu, a i treść pierwotnej umowy, która, podstawą żądania – co podkreślić należy – nie jest, nie pozostawiała wątpliwości dotyczących obowiązków kolejnych nabywców w przedmiocie zobowiązania do ewentualnego zwrotu bonifikaty, mając przy tym istotny walor informacyjny. Jak stanowił zatem § 5 umowy z 26 lutego 2009 roku żądanie o zwrotu bonifikaty kierowane jest również do osoby bliskiej, która zbyła lub wykorzystwała lokal na inny cel niż mieszkalny przed upływem pięciu lat, licząc od dnia pierwotnego nabycia [k. 8 akt].

W uchwale z 24 lutego 2010 roku, sygn. akt III CZP 131/09, [OSNC z 2010, nr 9, poz. 118], podjętej w stanie prawnym zmienionym ustawą nowelizującą z 24 sierpnia 2007 r., Sąd Najwyższy przyjął, że obowiązek zapłaty kwoty równej zwaloryzowanej bonifikacie stanowi treść zobowiązania wynikającego z ustawy, odrębnego od stosunku prawnego nawiązanego umową sprzedaży i aktualizującego się w razie przedwczesnego dalszego zbycia nieruchomości lokalowej nabytej od Skarbu Państwa lub jednostki samorządu. W uchwale tej sąd uznał, że zarówno przesłanki powstania, jak i elementy treści tego stosunku prawnego są określone w art. 68 u.g.n. Perspektywy powstania w przyszłości roszczenia o zwrot bonifikaty, choć pozostającej w związku z zawarciem umowy sprzedaży, nie można uznać za skutek tej umowy, wynikający z ustawy (art. 56 k.c.). Stosunek cywilnoprawny z umowy sprzedaży wcześniej istniejący tworzy jedynie sytuację prawną, która jest potrzebna do wypełnienia hipotezy art. 68 ust. 2 u.g.n. Sąd Najwyższy wskazał jednocześnie, że za takim stanowiskiem przemawia również to, iż powstanie obowiązku zwrotu jest uzależnione od odrębnego zdarzenia – dokonania dalszego zbycia nieruchomości lokalowej przez podmiot, który nabył go z zasobów komunalnych lub Skarbu Państwa – i dopiero z tym faktem ustawa wiąże powstanie obowiązku zwrotu bonifikaty. Świadczenie należne sprzedającemu, tj. „zwrot kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji”, jest także odrębne od zapłaty preferencyjnej ceny z umowy sprzedaży. Treścią powstałego w ten sposób stosunku prawnego nie jest potencjalny, warunkowy obowiązek zapłaty kwoty równej zwaloryzowanej bonifikacie, lecz obowiązek zapłaty, który powstaje i staje się wymagalny od czasu powstania tego stosunku zobowiązaniowego, czyli z chwilą dalszego zbycia prawa do lokalu w okolicznościach nieobjętych działaniem art. 68 ust. 2a u.g.n. Sąd Najwyższy wskazał też, że wiązanie obowiązku zwrotu bonifikaty z umową pierwszego nabycia wyodrębnionego lokalu mieszkalnego mogło być uzasadnione na gruncie art. 68 u.g.n. w brzmieniu sprzed dnia 22 października 2007 r., bo wówczas podmiotem zobowiązanym do zwrotu bonifikaty był pierwotny nabywca lokalu, czyli strona umowy sprzedaży. Po zmianach art. 68 u.g.n. wprowadzonych w 2007 r. poglądu o umownym pochodzeniu obowiązku zwrotu bonifikaty nie można pogodzić z powstaniem takiego obowiązku w odniesieniu do osób bliskich, które na podstawie art. 68 ust. 2b u.g.n. stają się zobowiązane do zwrotu bonifikaty, a nie były stronami umowy sprzedaży mającej być źródłem obowiązku zwrotu bonifikaty, wynikającego z ustawy (art. 56 k.c.), a niewyrażonego wprost w czynności prawnej. W uchwale tej Sąd Najwyższy wskazał, że obowiązek zwrotu bonifikaty nie przechodzi na osobę bliską, lecz na podstawie ustawy powstaje z chwilą dalszego rozporządzenia prawem do lokalu w okolicznościach nieobjętych działaniem art. 68 ust. 2a u.g.n. W rezultacie sąd uznał, że stosunek prawny powstały w wyniku zawarcia umowy sprzedaży lokalu mieszkalnego wygasa wskutek spełnienia świadczeń stron, czyli przeniesienia własności lokalu i zapłaty ceny uwzględniającej bonifikatę. Kolejny natomiast, odrębny stosunek obligacyjny, z którego wynika obowiązek zapłaty kwoty równej zwaloryzowanej bonifikacie, powstaje dopiero w chwili dalszego zbycia prawa do lokalu w okolicznościach nieobjętych działaniem art. 68 ust. 2a u.g.n. (tak też Ewa Bończak-Kucharczyk [w:] Komentarz do art. 68 ustawy o gospodarce nieruchomościami, Lex).

Również powołane przepisy nie wymagają wykazania przez powoda powstania szkody w związku z przeniesieniem własności nieruchomości na poczet ceny których sprzedawca udzielił bonifikaty.

Dalej wskazać należy, iż po stronie właściwego organu, który udzielił bonifikaty powstaje roszczenie w przypadku zbycia nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem pięciu lat. Przepis nie stanowi o terminach prekluzyjnych dla dochodzenia tego roszczenia, stąd bezzasadnym był zarzut upływu okresu pięciu lat przed wytoczeniem powództwa. Podkreślenia zaś wymaga, iż pomiędzy datą pierwotnego nabycia nieruchomości lokalowej z bonifikatą (26 lutego 2009 roku), a datą kolejnej (trzeciej) umowy przenoszącej własność zawartej pomiędzy pozwaną, a jej córką (15 lutego 2012 roku) nie upłynął okres pięciu lat.

Końcowo, wobec podnoszonych przez pozwaną wątpliwości, co prawidłowej wykładni przepisów stanowiących podstawę prawną żądania pozwu, przywołać należy znajdującą zastosowanie w okolicznościach faktycznych również niniejszej sprawy tezę do wyroku Sądu Najwyższego z 14 lipca 2010 roku [sygn. akt V CSK 15/10; Lex numer 603306], zgodnie z którą przesłanki zwolnienia od obowiązku zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji (art. 68 ust. 2a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 ze zm.) mają zastosowanie do pierwotnych nabywców nieruchomości wskazanych w art. 68 ust. 2 ustawy, a nie do osób im bliskich (art. 68 ust. 2 lit. b ustawy), na rzecz których zbyły nieruchomość, którą to tezę, jak i uzasadnienie Sąd w składzie orzekającym w pełni akceptuje i podziela.

Wobec powyższych rozważań, roszczenie powodowej Gminy o zwrot bonifikaty udzielonej w związku z umową z 26 lutego 2009 roku powstało, wobec nieuprawnionego (sprzecznego z normą art. 68 ust. 2 w zw. z ust 2b ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami) dalszego zbycia nieruchomości przez osobę bliską nabywcy i zasługiwało na ochronę prawną. Biernie legitymowaną zaś, co znajdowało oparcie w powołanych przepisach prawa, była pozwana, jako osoba bliska, która dokonała dalszego zbycia nieruchomości, objętej bonifikatą.

Jednocześnie wskazać należy, iż wobec aktualnie obowiązującego przepisu art. 207 k.p.c., regulującego reżim prekluzji dowodowej, w tym możliwości składania pism wraz z powołaniem twierdzeń i dowodów oraz art. 206 § 2 k.p.c. i art. 210 § 2¹ k.p.c., zgodnie z którymi pozwana uzyskała wymagane pouczenia [k. 28] oddaleniu podlegał wniosek pełnomocnika pozwanej o odroczenie rozprawy złożony 16 grudnia 2014 roku – jako zmierzający do przewlekłości i określenie terminu do złożenia odpowiedzi na pozew – jako spóźniony [k. 53].

Wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanej, pominięciu podlegał dowód z jej przesłuchania, o czym orzeczono postanowieniem z 16 grudnia 2014 roku.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Przy czym zauważyć należy, iż obowiązek zwrotu z bonifikaty ma charakter bezterminowy, wobec czego, w myśl art. 455 k.c. powinien nastąpić po wezwaniu dłużnika. Skoro pismem z 18 lutego 2014 roku, doręczonym pozwanej 10 marca 2014 roku [k. 24], powód wezwał E. B. do zapłaty na jego rzecz dochodzonej pozwem kwoty w terminie trzydziestu dni od daty doręczenia wezwania, termin spełnienia świadczenia upłynął 09 kwietnia 2014 roku, a zatem od 10 kwietnia 2014 roku pozwana pozostaje w opóźnieniu.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie II. sentencji wyroku znajduje swą podstawę normatywną w treści art. 98 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Zgodnie z określoną w tym przepisie zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i zwrotu kosztów celowych, obowiązek zwrotu tychże kosztów spoczywał zatem na pozwanej, jako przegrywającej sprawę. Koszty poniesione przez powoda obejmowały kwotę 9.378 zł, na którą składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 5.778 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3.600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).